

جوان لیسانسه محله بلال، تابستان تمام سال‌های تحصیلی‌اش را به شاگردی گذراند

هنر خیاطی، ثمره اوقات فراغتم بود

برای او تا به زندگی و کسب و کار در محله بلال ادامه بدهد. ماندن در این محله با تمام نقاط مثبت و منفی‌اش برای او یک انتخاب است، درست مثل شغل خیاطی که می‌توانست رهاپیش کند و به واسطه مدرک کارشناسی در رشته مدیریت، به فرصت‌های شغلی اسم و رسم دارد در بانک، شرکت بیمه و... بگوید. پیش خودش حساب کرده و دیده است خویش فرما بودن و آزادی عمل در حرفه خیاطی را بیشتر دوست دارد تا داشتن کارفرما و چشم‌انتظاری برای حقوق اول برج را. شاید هم انس با سکوت دنیای پارچه‌ها و ده‌ها دوک رنگی نشسته در چاردیواری کوچک مغازه‌اش او را به ماندن در این حرفه، ترغیب کرده است.

● یک تجربه

از گردش مالی شغلی که به هنر و مهارتش وابسته است، راضی به نظر می‌رسد. او دوست دارد هنرش را به نسل جدید یاد بدهد هرچند که این حرفه را بین دهه‌نودی‌ها حکم طرفدار می‌بیند؛ «آن‌ها دنبال کاری هستند که هر چه زودتر به پول برسند. در حالی که ماه‌های اول حضورشان در مغازه خیاطی، برای کارفرما سود ندارد و می‌تواند به خاطر اشتباهات شاگرد، هزینه هم داشته باشد.» وقتی می‌خواهد چکیده تجربه سال‌ها کار و تحصیل هم‌زمان را با مخاطبانمان در میان بگذارد، مکث می‌کند و سپس می‌گوید: اگر به گذشته برگردم، رشته تحصیلی‌ام را در دبیرستان و دانشگاه، مرتبط با شغلم انتخاب می‌کنم، مثل طراحی دوخت. این طور حتما موفق‌تر بودم.

سرفه، مشغول کف زدن برایش باشند و نه از آن‌هایی که به ضرب تک ماده، کارنامه قبولی بگیرند. هر چه گذشت، بیشتر حس کرد که دوست دارد درس بخواند و تحصیلات عالی داشته باشد. آن‌طور که برایمان تعریف می‌کند، انتخاب رشته حسابداری در هنرستان فنی و حرفه‌ای آیت‌الله خامنه‌ای هم مانع پیگیری هنر خیاطی نشد و او را در این هنر به سطحی از حرفه‌ای بودن رساند که توانست در سال‌های اول ورود به دانشگاه غیرانتفاعی و تحصیل در رشته مدیریت، صاحب یک خیاطی در محله بلال باشد.

● مزایای حرفه خیاطی

خانواده و دوستانی که همین حوالی، زندگی می‌کنند و مشتریانی که نوروزی را سال‌هاست می‌شناسند، شرط لازم و کافی هستند

فرزانه شهامت | پیدانکردن شغل و بیکار ماندن، برای کسی که از کودکی اهل حرفه‌آموزی بوده است، معنا ندارد. جواد نوروزی، خیاط سی و هفت ساله محله بلال، هم از این قاعده مستثنا نیست. باز شدن پای او به مغازه خیاطی برادر بزرگ‌ترش به دود دهه پیش برمی‌گردد. نه اینکه در سن کودکی، کاری از او ساخته باشد و از پس ظرافت‌های دوخت پیراهن مردانه برآید؛ آن زمان حضور او در مغازه خیاطی، یک جور سرگرمی بود بیشتر. ابتدا نخ‌ها و خرده پارچه‌های کف مغازه را جارو می‌زد. کم‌کم پشت اتونشست و کار با آن رایاد گرفت؛ بزرگ‌تر که شد. اندازه‌گیری، برش زدن و دوخت را انجام داد. ثمره اوقات فراغتی که به بطالت نگذشت، شد فردی که در بیست سالگی، هم صاحب یک مغازه خیاطی بود، هم دانشجوی کارشناسی مدیریت. مسیری که جواد به عنوان جوانی خود ساخته، برای کار و تحصیل، طی کرده است، شنیدنی‌هایی دارد برای کسانی که در ابتدای این راه ایستاده‌اند.

● کار و درس، در کنار هم

ادامه تحصیل در خانواده نوروزی برای بچه‌ها، نه الزامی داشت و نه مانعی. آن‌ها در انتخاب هایشان، آزاد بودند و هر کدام به فراخور علاقتشان و با مشورت بزرگ‌ترها، راهی را که فکر می‌کردند خوب است، برمی‌گزیدند. در این بین، جواد، از نظر درسی، پسر بچه‌ای معمولی بود، نه آن‌چنان شیفته درس خواندن که بچه‌های دبستان امام رضا^(ع) در محله خواجه ربیع.

تقدیر شورای اجتماعی از چهره‌های شاخص به پویایی محله کمک کرده است

ردنشان افتخار بر دوش اهالی رده

عیدگاه

● افزایش همبستگی در محله

محمد هاشمی، فعال فرهنگی و عضو سابق شورای اجتماعی محله رده، از جمله افرادی است که در این دوره از او قدردانی شده است. او درباره اهمیت این ابتکار می‌گوید: برنامه نشان محله، یکی از اتفاقات ارزشمند بود که نشان داد ظرفیت‌های محله فراموش نمی‌شود. چنین برنامه‌هایی نه تنها برای افراد فعال و دلسوز دلگرمی ایجاد می‌کند، بلکه برای نسل جوان هم الگو و انگیزه‌ای مثبت به همراه دارد. از سوی دیگر، شورای اجتماعی محلات با این حرکت‌ها می‌تواند انسجام اجتماعی را تقویت و جایگاه واقعی خود در محله را پررنگ‌تر کند.

این فعال فرهنگی خطاب به دیگر شوراهای اجتماعی محلات مشهد می‌گوید: برگزاری برنامه‌های مشابه در دیگر محلات می‌تواند حس پویایی، رضایت و همبستگی را در اهالی افزایش دهد. هر محله ظرفیت‌های خاص خودش را دارد و اگر به آن‌ها توجه شود، هویت محلی تقویت و مشارکت مردم بیشتر خواهد شد.

چهره‌هایی قدردانی‌کننده که در چند عرصه فعال هستند؛ مثل همسر و خواهر شهیدی که در فعالیت‌های اجتماعی حضور دارد، بانویی که هم کارآفرین است و هم خیریه دارد، یا پرستاری که خودش جانباز است و....

حسینی می‌گوید: همچنین پیش‌بینی شد کسانی که به دلیل بیماری یا مشکلات جسمانی، امکان حضور در مراسم را ندارند، هدیه و نشان افتخارشان را به منازل آن‌ها ببریم و آنجا تقدیم کنیم تا محبت و احترام به آن‌ها فراموش نشود.

● بازخورد مثبت اهالی

رئیس شورای اجتماعی محله رده در ادامه به بازخورد مردم از او اشاره می‌کند: «یکی از افرادی که در دور اول نشان افتخار محله قدردانی شد، گفت برای اولین بار است کسی از او قدردانی می‌کند و همین باعث شده است پشتکار بیشتری پیدا کند. مردم هم از انتخاب‌ها راضی بودند و می‌گفتند این نشان می‌دهد محله ما هنوز زنده و پرامید است.»

به گفته حسینی، برنامه نشان محله، اقدامی برای هویت بخشی و تقویت سرمایه اجتماعی است؛ «اگر شرایط فراهم باشد، این مسیر ادامه پیدا خواهد کرد. حتی به فکر جمع‌آوری خاطرات و روایت‌های این افراد در قالب یک کتاب هستیم تا یادمان به ماند چه کسانی با دست و دلشان محله را روشن نگه داشتند.»

فیضی یکشنبه هفته گذشته، فرهنگ سرای انقلاب اسلامی، میزبان دومین دوره مراسم «نشان افتخار محله» بود؛ رویدادی که با حضور جمعی از شهروندان محله رده و مدیران شهری برگزار شد تا از چهره‌ها و افرادی که با تلاش و دلسوزی، هویت و پویایی این محله را حفظ کرده‌اند، قدردانی شود. این برنامه نخستین بار دو سال پیش با عنوان «نشان افتخار محله» برگزار شد و امسال با تغییراتی نسبت به دوره اول، بار دیگر اهالی محله را گرد هم آورد.

● ایده‌ای برای هویت بخشی به محله

سید مصطفی حسینی، رئیس شورای اجتماعی محله رده، درباره این برنامه می‌گوید: دو سال قبل وقتی، برای اولین بار نشان محله را برگزار کردیم، هدفمان این بود که افراد شاخص محله را به مردم معرفی کنیم؛ کسانی که هر کدام در حرفه یا جایگاه خود الهام بخش بوده‌اند. در دور اول از آتش نشان فداکار، معلم نمونه، بسیجی فعال، ورزشکار و کودک استثنایی با استعدادی که در نقاشی سرآمد بود، قدردانی کردیم. بعد از مراسم، وقتی شادی و انگیزه را در چهره‌آنها دیدیم، مطمئن شدیم این حرکت ساده می‌تواند روحیه ببخشد و مردم را به هم نزدیک کند.

این طور می‌شود که آن‌ها تصمیم می‌گیرند این مسیر را ادامه دهند. به گفته حسینی، در دوره دوم تلاش شد دایره انتخاب‌ها گسترده‌تر و چندوجهی‌تر باشد. آن‌ها امسال تصمیم گرفتند از